

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/136/2018
Identifikačné číslo spisu:	2212220264
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2212220264.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Štátneho fondu rozvoja bývania, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 8, IČO: 31 749 542, zastúpeného JUDr. Jozefom Bolješikom, PhD., advokátom so sídlom v Piešťanoch, Radlinského 50, proti žalovaným 1/ J. K., bývajúcemu vo K., 2/ I. K., bývajúcej v M., 3/ U. Y., bývajúcemu v M. zastúpenému Mgr. Martinom Ťupekom, advokátom so sídlom v Bratislave, Palisády 29/A a 4 / X. D., bývajúcemu v M., zastúpenému Mgr. Martinom Ťupekom, advokátom so sídlom v Bratislave, Palisády 29/A, o zaplatenie sumy 26 308,21 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 14 C 44/2013, o dovolaniach žalovaných 3/ a 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. marca 2015 sp. zn. 11 Co 359/2014, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. novembra 2013 č. k. 14 C 44/2013-98 uložil žalovaným 1/ až 4/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 26 308,21 €, nesplatené zmluvné úroky v o výške 8 798,23 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 26 308,21 € od 23. októbra 2012 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 3 510,64 €, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Žalovaným 1/ až 4/ zároveň uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania vo výške 1 023,02 € k rukám právneho zástupcu žalobcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že na základe zmluvy o poskytnutí podpory uzavretej podľa zákona o Štátnom fonde rozvoja bývania z 10. marca 2005 poskytol žalobca žalovaným 1/ a 2/ ako dlžníkom úver vo výške 30 538,40 € pri základnej úrokovej sadzbe 2,5 % a dobe splatnosti 30 rokov s mesačnou splátkou vo výške 120,69 €, pričom žalovaní 3/ a 4/ prevzali vo vzťahu k tejto zmluve ručiteľský záväzok. Súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na omeškanie s platením splátok, žalobca odstúpil od predmetnej zmluvy písomným podaním z 11. júna 2012. Poznamenal, že žalovaný 1/ v rámci dôkaznej povinnosti neoznačil žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení a v konaní bol pasívny a žalovaní 2/ až

4/ uplatnenú pohľadávku, čo do dôvodu a výšky nenamietali. K námietke žalovanej 2/, že sa so žalovaným 1/ rozviedla a uzavrela s ním dohodu o vyporiadaní BSM, v ktorej prevzal všetky záväzky žalovaný 1/, súd prvej inštancie uviedol, že takáto dohoda je neplatná bez účasti veriteľa, teda súhlasu žalobcu. K tvrdeniam žalovaných 3/ a 4/, ktorí na svoju obranu uviedli, že k podpísaniu zmluvy ako ručiteľia boli žalovaným 1/ donútení a že po kolaudácii rodinného domu a po zriadení záložného práva v prospech žalobcu mali prisľúbené, že ich ručenie zaniká, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaní 3/ a 4/ ako ručiteľia si za uplynutých 10 rokov mohli zabezpečiť informácie ohľadne dátumu kolaudácie rodinného domu, ako aj následné zistenie zriadenia záložného práva v prospech žalobcu, minimálne informovaním sa u žalobcu. Nakoľko si tieto tvrdenia žalovaní náležite neobhájili a v konaní neunesli dôkazné bremeno, súd prvej inštancie ich tvrdenia vyhodnotil ako nedôvodné. Poznamenal, že ohľadne povinnosti zriadenia záložného práva v prospech žalobcu a následného zániku ručenia podľa čl. VII bod 7.4. Zmluvy, si žalovaní 1/ a 2/ túto povinnosť nesplnili. Súd prvej inštancie navyše z výpisu LV č. 4450 (č. 1. 23 spisu) zistil, že žalovaní 1/ a 2/ zriadili záložné právo V-2954/10 v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s. ako tretej osoby, i napriek tomu, že záložné právo mali zriadiť v prospech žalobcu, a to hneď po kolaudácii rodinného domu. Súd prvej inštancie vychádzajúc z nespornosti skutočností tvrdených žalobcom, o ktorých pravdivosti nemal dôvodné pochybnosti, že žalovaní 1/ a 2/ si ako dlžníci nesplnili svoju povinnosť splácať poskytnutý úver za dohodnutých podmienok, preto žalobca odstúpil od úverovej zmluvy, čím sa stal splatný celý dlh a súčasne mu vznikol podľa zmluvy nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne ako dlžníkov a žalovaných 3/ a 4/ ako ručiteľov na zaplatenie istiny a príslušenstva. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016; ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 18. marca 2015 sp. zn. 11 Co 359/2014 n a odvolania žalovaných 3/ a 4/ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého spisového materiálu v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a s právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkázal. K námietke odvolateľov, že predmetnú zmluvu nepodpisovali ako ručiteľia slobodne a vážne ale pod nátlakom, uviedol, že túto námietku súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako nepreukázanú a nedôvodnú, pričom odvolací súd poznamenal, že žalovaní 3/ a 4/ vo svojom odvolaní tieto tvrdenia znova len opakovane uviedli, avšak neoznačili a nepredložili súdu žiadne dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Odvolací súd poukázal na to, že z výpovede žalovaného 3/ vyplýva, že so žalovaným 1/ boli kolegovia, ktorí pracovali v spol. Top Service Slovakia s.r.o., kde boli zamestnaní na rovnakej úrovni, čo preukazuje skutočnosť, že neboli v pracovnej pozícii podriadenosti a nadriadenosti, na základe čoho by mohla vo vzťahu medzi žalovanými 3/ a 4/ a žalovaným 1/ vzniknúť situácia, že boli povinní a nútení predmetnú zmluvu podpísať, inak im hrozí strata zamestnania, nakoľko so žalovaným 1/ boli len kolegovia a žalovaný 1/ nebol ich nadriadený, ktorý by mohol o ich pracovnom pomere v tejto spoločnosti rozhodovať. K námietke žalovaných 3/ a 4/ týkajúcej sa zriadenia záložného práva poukázal odvolací súd na to, že v danom prípade mohol súd vychádzať len zo znenia zmluvy, kde v čl. VII zmluvy sa hovorí, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zriadiť záložné právo do 60 dní od vydania právoplatného kolaudačného rozhodnutia, ktoré bolo vydané najneskôr v roku 2009 z čoho vyplýva, že táto povinnosť žalovaných 1/ a 2/ bola sankcionovaná len možnosťou žalobcu od predmetnej zmluvy jednostranne odstúpiť, avšak nedodržanie tejto povinnosti zriadenia záložného práva zo strany žalovaných 1/ a 2/ nemalo žiaden vplyv či už na vzťah medzi žalobcom a žalovanými 3/ a 4/ alebo žalovanými 1/ a 2/ a žalovanými 3/ a 4/. Ručiteľský záväzok žalovaných 3/ a 4/ by mohol zaniknúť iba v prípade zriadenia tohto záložného práva. Keďže toto záložné právo nebolo zo strany žalovaných 1/ a 2/ zriadené, v danom prípade zostal ručiteľský záväzok žalovaných 3/ a 4/ naďalej zachovaný. K námietke odvolateľov, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď konanie žalobcu vo vzťahu k žalovaným 3/ a 4/ neposudzoval v zmysle príslušných ustanovení o ochrane spotrebiteľa odvolací súd konštatoval, že v danom prípade súhlasí s právnym názorom odvolateľov, že zmluvný vzťah účastníkov konania založený Zmluvou o poskytnutí podpory uzavretej podľa zákona o Štátnom fonde rozvoja bývania medzi žalobcom a žalovanými 1/, 2/ ako dlžníkmi zmluvy a žalovanými 3/ a 4/ ako ručiteľmi, predmetom ktorej je poskytnutie podpory z prostriedkov fondu podľa zákona o Štátnom fonde rozvoja bývania, na základe žiadosti žiadateľa č. 131/Ž/2005 z 27. januára 2005 vo forme úveru za účelom výstavby bytu a to rodinného domu v

Gabčíkove, je potrebné posúdiť aj z hľadiska ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko ide o zmluvu, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je pre ňu obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje a preto žalovaní ako spotrebiteľia majú právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami spotrebiteľských zmlúv. Odvolatelia však vo svojom odvolaní presne nešpecifikovali a neuviedli konkrétne zmluvné podmienky, ktoré by boli podľa ich názoru neprimerané, a ktoré by zakladali nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a taktiež ani odvolací súd nezistil v tejto zmluve také neprimerané podmienky, ktoré by boli na škodu žalovaných ako spotrebiteľov, a ktoré by zakladali nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolania žalovaní 3/ a 4/ (ďalej aj „dovolatelia“), prípustnosť ktorého vyvodzovali odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a jeho dôvodnosť tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Mali za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočné, nejasné a nezrozumiteľné odôvodnené a z tohto dôvodu nepreskúmateľné. Poznamenali, že súdy sa vôbec nevysporiadali s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa, na ktoré poukazovali, pričom zmluva bola uzatvorená bez toho, aby bola žalovaným 3/ a 4/ riadne objasnená, vysvetlená. Rovnako nemali vedomosť o tom, že dlžníci (žalovaní 1/ a 2/) s ú povinní zriadiť záložné právo k nehnuteľnosti a v prípade nezriadenia záložného práva k nehnuteľnosti, že opäť zostane záväzok na ťarchu žalovaných 3/ a 4/ ako ručiteľov. Mali za to, že v danom prípade je naplnená základná zákonná podmienka, obsiahnutá v definícii neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorou je hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uviedli, že zmluva neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Zároveň namietali, že odvolací súd opomenul a vôbec sa nezaoberal s tvrdením žalovaných 3/ a 4/ o tom, že ich záväzok ako ručiteľský je subsidiárny, teda podporný a záväzok dlžníkov je primárny. Z týchto dôvodov navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalovaná 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniam žalovaných 3/ a 4/ uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s dovolaním žalovaných 3/ a 4/ a dovolaciemu súdu navrhla, aby rozsudky súdov nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniam žalovaných 3/ a 4/ uviedol, že skutočnosti tvrdené v dovolaní považuje za účelové s cieľom vyhnúť sa splneniu ich povinnosti, a preto navrhol, aby dovolací súd ich dovolania zamietol ako neprípustné.

6. Dovolanía žalovaných 3/ a 4/ boli podané 25. júna 2015, t. j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Pokiaľ bolo dovolanie v čase jeho podania prípustným prostriedkom nápravy, umožňujúcim dovolací prieskum, potom tieto účinky (a následky) sa uznávajú i v budúcnosti. Prežarovanie princípov právneho štátu do ústavného poriadku nachádza svoje normatívne vyjadrenie v ustanovení § 470 ods. 2 vete prvej CSP. Fundamentom je právna istota, ktorá v sebe nesie znaky ochrany nadobudnutých práv a s tým spojenej dôvery v právo.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podali včas strany sporu, zastúpené v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolania žalovaných 3/ a 4/ je potrebné odmietnuť, pretože smerujú proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. Vzhľadom k tomu, že dovolania boli podané pred 1. júlom 2016 (25. júna 2015), t. j. za účinnosti

Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

10. Žalovaní 3/ a 4/ dovolaniami napadli potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

11. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaní 3/ a 4/ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalovanými (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

12. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. sa rozumel nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Najvyšší súd v minulosti často zdôrazňoval, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016). V prejednávanej veci z obsahu spisu nevyplyva, že by žalovaným bolo niektoré z týchto práv odňaté, resp. aby boli splnené podmienky zakladajúce uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

13. Vo vzťahu k námietkam dovolateľov o nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj okresného súdu, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

14. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalovaných 3/ a 4/. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Námietky dovolateľov v tomto smere predstavovali skôr vyjadrenie ich nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré ale bez ďalšieho nepostačujú na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dávalo totiž odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci sa účastníkom neodnímal možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 54/2012, R 43/2003). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. K námietkam dovolateľov vzťahujúcim sa k dokazovaniu dovolací súd uvádza, že prípustnosť

dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

16. Dovolatelia namietali, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tzv. iná vada konania v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

17. Z obsahu dovolania napokon možno ustáliť, že dovolatelia odôvodňovali svoj mimoriadny opravný prostriedok tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rovnako tak súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúc ich právny záver. V tomto smere je potrebné vysvetliť k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií bol relevantný dovolací dôvod, ktorým bolo možné odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií ale nezakladalo prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

18. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaných 3/ a 4/ nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaných 3/ a 4/ podľa § 447 písm. c / CSP ako procesne neprípustné odmietol. Z uvedeného dôvodu nemal oprávnenie zaoberať sa správnosťou dovolaním napadnutých rozhodnutí.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.